

— obciążenie OHIM — i w razie potrzeby — Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL solidarnie kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FIREDETEC” dla towarów z klasy 1, 9, 17 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4904389

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii graficzny znak towarowy nr 1759982 „DETEC” dla towarów z klasy 9; zarejestrowany w Hiszpanii graficzny znak towarowy nr 1759983 „DETEC” dla usług z klasy 37; graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 3813219 „DETEC Sistemas de Seguridad, Detección y Extinción de Incendios, SL” dla towarów i usług z klas 9, 37 i 45

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2011 r. — ALOUMINION przeciwko Komisji

(Sprawa T-542/11)

(2011/C 370/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Alouminion A.E. (Maroussi, Grecja) (przedstawiciele: G. Dellis i N. Korogiannákis, dikigori)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. C(2011) 4916 wersja ostateczna, w sprawie pomocy państwa nr C 2/2010 (ex NN 62/2009) przyznanej przez Grecję na rzecz Alouminion tis Elladas A.E;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda na podstawie art. 263 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. C(2011) 4916 wersja ostateczna nr C 2/2010 (ex NN 62/2009) (zwaną dalej „decyzją”) w sprawie pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwu Alouminion tis Elladas A.E. wiążącego się z konsekwencjami, o których mowa w art. 266 ust. 1 TFUE.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów:

— naruszenie art. 1 rozporządzenia nr 659/1999 i naruszenie przepisów dotyczących podziału kompetencji pomiędzy Komisję i sądy krajowe oraz naruszenie prawa do ochrony sądowej. Komisja dokonała oceny okoliczności faktycznych w sposób oczywiście błędny, uwzględniła oczywiście błędne czynniki, dopuściła się oczywistego naruszenia prawa uznając rzekomą pomoc za „nową”. Sporny środek został przyjęty na podstawie systemu identycznego z systemem rzekomej pomocy a zaskarżona decyzja Komisji nie została wystarczająco uzasadniona;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję istnienia korzyści, brak zastosowania przez nią kryterium prywatnego przedsiębiorcy i niezbadanie występowania obiektywnych względów handlowych uzasadniających taryfę umowną z 1960 r;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję selektywnego charakteru pomocy pomimo ciążącego na DEI (Dimosia Epichirisi Ilektrismu (państwowym zakładzie produkcji energii elektrycznej)) obowiązku jednolitego określenia taryf dla jednolitych kategorii klientów i różnego określenia taryf dla różnych kategorii klientów, według stopnia ich odmienności;

— naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędne stwierdzenie przez Komisję zmian w handlu między państwami członkowskimi i wywieranego na niego wpływu mimo że skarżąca nie uzyskuje żadnej korzyści w stosunku do innych przedsiębiorstw z sektora aluminium biorąc pod uwagę jednolite cechy aluminium i jawność cen ustalonych w cedule giełdowej;

— błędna metodologia przy obliczaniu wysokości rzekomej korzyści;

— naruszenie obowiązku uzasadnienia i

— naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na wcześniejsze stanowisko Komisji zgodnie z którym ustalanie przez DEI cen w umowach na korzyść skarżącej nie stanowiło bezprawnie przyznanej pomocy oraz naruszenie przysługującego skarżącej prawa do obrony.